

Összefogás már van, kemping még nincs

Szeged előtt a Tisza hullámterén építkezni csupán a pusztá talajra sosem volt célszerű, hiszen a folyó szélszélves áradásaival rendszerint minden évben kiszalad a védőtöltések lábáig. Erre a megállapításra akkor is rá lehetett volna jönni, amikor annak idején az újszegedi partfürdő szomszédságában súlyos milliókért kempinget létesítettek a hazai és külföldi vendégek szállásául. A tavalyi hosszan tartó árvíz tényleg meggyőzött minden kételkedőt abban, hogy a nem betonlábakra emelt kempingnek nincs jó helye a hullámterén, ott kell hagyni az eddig emelt épületeket, és máshol kell keresni megfelelőbb területet.

Ha jól körülnézzük közvetlenül a város falain kívül, ez a helykeresés egyáltalán nem könnyű, hogy minden együtt legyen: erdőség, víz, s közművesítésre olyan lehetőség, amelynek kihasználása nem kerül sokba. Erre a célra találtak egy keskeny erdősávot az Izabella-hídtól balra, a körtöltésen kívül, meglehetősen elhanyagolt környezetben. Víz nincs, majd bevezetik, a földgázt talán be lehet vezetni az E-5-ös útnak ezen a szakaszán; csatornázás nincs egy szál sem, a villanyt is oda kell vezetni. Bevezető útról is egyidőben kell gondoskodni a kemping épületeinek kiszolgáló helyiségeinek építésével.

A kemping gazdája a szegedi Idegenforgalmi Hivatal, aki az építkezés lebonyolításával megbízta a városi Beruházási Vállalatot. A fő kivitelező a Kommunális Üzem, alvállalkozó a DÁV, a Vízművek és Fürdők és a Városgazdálkodási Vállalat. Az építkezés helyén a késlekedést látszatra nem lehet megállapítani, hiszen akkora az erők összefogása, mintha egy óriási, sokmillió beruházásról lenne szó. Mindössze pedig 8 és fél millió forint a „takaró”, adig lehet nyújtózni.

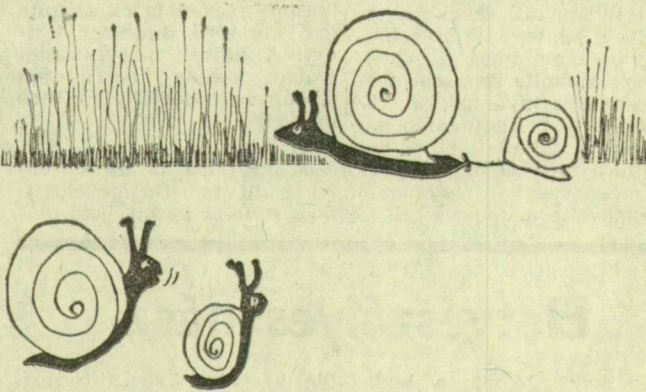
ameddig az ér. Valahol valami mégsincs rendben, mert közel a kemping megnyitásának kitűző: ideje, s még minden a feje tetején áll, pedig a dolgozók túlóráznak is eleget.

Bárdos Miklós, aki jelenleg egy időben igazgatja a kommunális, valamint a városgazdálkodási vállalatot, arról tájékoztató, hogy ők 5 millió forint értékű munkára vállalkoztak, amelyet fél év alatt kifogástalanul teljesítettek volna. A kivitelezési tervet azonban ez év március 31-én kapták kézhez a Szegedi Tervező Vállalattól, amely szintén feszített tempóval dolgozott. Ez a terv arra a geodéziai felmérésre épült, amelyet a szegedi Idegenforgalmi Hivatal készítettett, s mint utólag kiderült, ez a munka hibás, rossz volt. Ezt hangsúlyozta most Bárdos Miklós, valamint Pataki Gábor, a Beruházási Vállalat igaz-

gatója. Az új kemping létesítéséről a tanácskozáskor tavaly augusztustól októberig tartottak. Együttműködési megállapodás is született a beruházó és a kivitelező vállalat között.

A szorító körülményeket nézve arra a következtetésre lehet jutni, hogy az új kemping megálmodása, találgatása sokkalta tovább tartott, mint amennyi időt a felépítésére szántak. A csigalassúságot a gondolkodásban, s a tűzoltómunkát most az új kemping létrehozásában aligha lehet megmagyarázni a majd ide érkező vendégeknek, akik ugyan beköltözhetnek szobáikba, de az épületen túl még mindig ott lesznek — és sokáig — az építők. Ilyenformán a vendégekre lesz bízva, hogy ki-ki milyen szájjal távozik az első osztályúnak hirdetett, és már a nyárra kiadott kempingből.

L. F.

TURIZMUS. Figyeled, már ennek is van utánfutója

Nyeremény: Zsiguli Rendkívüli sorsolások

A totó-lottó játék nyári terveit ismertette pénteki sajtótájékoztatóján Szohár Ferenc, a Sporfogadási és Lottó Igazgatóság vezetője.

A program szerint a nyári hónapokban rendkívüli jutalomsorsolást rendeznek az előfizetéses lottószelvények tulajdonosai között; júniusban, júliusban és augusztusban egy-egy Zsiguli személygépkocsi lesz a külön sorsolás főnyereménye. A nyári Totó Kupa sorozattal egy időben a totóban július 4.—augusztus 15-e között „Szerencsés vadászat” címmel hirdetnek pályázatot a vadászati vilákiállítás alkalmából. Az a totózó, aki hét hét alatt a totószelvények hátoldalán feltüntetett vadászfigurákból tizet összegyűjt és beküld az igazgatóságnak, ugyancsak jutalomsorsoláson vesz részt. A főnyeremény: társasutazási utalvány a müncheni olimpiára.

A helyiipar problémái a szakszervezet napirendjén

A jövő év végéig szóló munkaprogramjáról tárgyalt pénteki ülésén a Helyiipari és Városgazdasági Dolgozók Szakszervezetének Központi Vezetősége.

A szakszervezet a következő másfél évben sorra napirendre tűzi a helyiipar legégetőbb problémáit. Mindezekelőtt

a munka hatékonyságának helyzetét

vizsgálják meg. Elsősorban a gyártás korszerűsítésének lehetőségeit elemzik, mert ebben az ágazatban még ma is rendkívül nagy emberi munkaerőt használnak fel, s a munkaerőhiány erősen veszélyezteti a gyorsabb ütemű fejlődést.

Behatóan vizsgálják a nők helyzetét,

aminek annál inkább nagy a jelentősége, mert a helyiiparban dolgozóknak majdnem fele nő. Különösen nagy figyelmet akarnak szentelni a házfelügyelők munkakörülményeire, hiszen e munkakörben csaknem kizárólag nőket foglalkoztatnak. A szakszervezet álláspontja szerint jogilag is több szempontból ellenőrizni kell a házfelügyelők helyzetét. Ma még tisztázatlan munkaidejük, s szabadságra is csak akkor mehetnek, ha ők maguk gondoskodnak helyettesítésről.

Fontos feladat az ingatlankezelő vállalatok munkájának javítása is, ehhez elengedhetetlen, hogy a vállalatok dolgozói megfelelő szakképzettséget szerezzenek sajátos feladataikhoz.

A szakszervezet olyan tanfolyamok indítását szorgalmazza, amelyek az IKV dolgozói számára több szakma elsajátítását teszik lehetővé. Mód van arra, hogy a több szakmával rendelkezők az átlagosnál magasabb bért kapjanak.

„Első fokú” dicséret

A szegedi Madách utcai iskola 70 úttörője táborozik Pécsen. Onnan küldött riport-beszámolót Nagy Mária Katalin úttörő.

Zaklatoló vonaton, kanyargó buszon harsognak a legkedveltebb úttörődalok, míg a 70 kis- és nagydiák ismerkedik a Mecsek csodálatos tájaival. Bátran rugaszkodunk neki a hegyek magasságának, vidáman rugguk a labdát és megilletődve állunk Székely Bertalan Zrínyi kirohanását ábrázoló csodálatos festménye előtt. Maradandó emlémmel ajándékoznak meg a dzsamik, Lotz Károly és Székely Bertalan festményei a székesegyházban, a porcelán-

gyár készítményei a Zsolnai múzeumban. Gyönyörű a város fentről, a minaretből. Madártávlattól belátni az egész vidéket.

Este körülüljük a fellobbanó tábornit. Forgatjuk a nyáron az illatos szalonját és ajkunkról itt se fog a nóta. Egymást követik a tréfás jelenetek, mindenki ki akar tenni magáért. Van, aki a hangerőbe ad bele mindent, ha csatakiáltásra kerül sor.

Minden nap új élményt, új látnivalót hoz. Fenyvesek, lombos erdők között vezet az utunk Abaliget felé. Egy őzike kukucska ránk riadatan a fák közül, majd hirtelen elme-

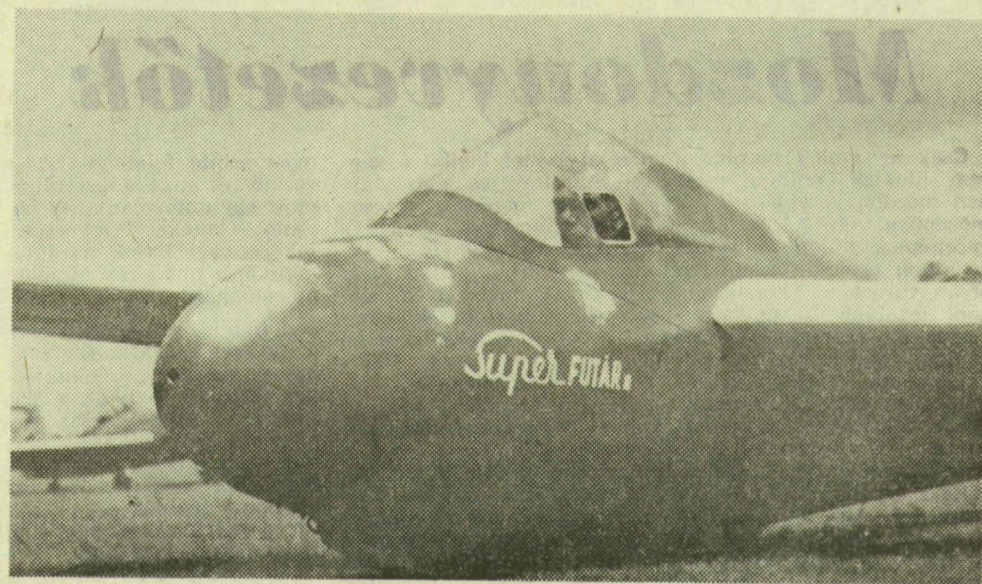
nekül. Szaporázunk a lépteinket, mihamarabb jó lenne lubizkolni. S mikor a vízhez érünk — legsebb öröm a káröröm — Gízike a csónak pereméről, zsupsz, a vízben találja magát. Azott verébként mászik ki a tóból. Mi persze jót nevetünk rajta. A csónakázás örömeit sem hagyhatjuk ki. Az erősebbek vállalkás is az evezést. Mire beesteledik, érthető, hogy fáradtan zuhanunk az ágyba.

Másnap reggel: indulás Szigetvárra! Nincs diák, akinek erről a helyről ne jutnának eszébe a történelemőrök. Zrínyit és hős katonáit képzeljük el, miközben a vár falai kö-

zött barangolunk. Megilletődve hallgatjuk a vezető magyarázatát hazaszeretükről.

Délután már ismét önfeláldozóan ugárdozunk, sütkérezünk a napon, és úszkálunk a tó hús vizében. Este a táborvezető értékeli magaviseletünket. A naplóban gyűlik a dicséret, és néha bekerül egy-egy megrovás is. Dúba Ida, Józsa Mari, Tibai Józsi csokit is kap jutalmul. Ma az egész tábor megilleti az „első fokú” dicséret. Ez pedig egy rajvezetői fejsimogatást jelent.

Ezen a napon mindannyian elégedetten és boldogan hajtjuk át a fejünket.

Kör a levegőben

Kinézek az ablakon, golyát látok. Jön utána még egy. De jó a golyának! Kibújt a szárnyát, meg se rebben, mégis röptül. Jobban megnézem, az egyik mégse golya. Vitorlázó.

Fellegekben járó lélekvesztőnek hittem mindig a vitorlázó repülőt. Most, hogy a kíváncsiság a golya után kihozott a bajai út mellé, most se látom másnak. Még becsületes kerekre sincsen, hogy egyenesen állni tudjon. Billen jobbra, billen balra, ha nem tartják. Nézem azokat is, akik kitolják a hangárból, egyiket a másik után, beállítják az indulási helyen, beleülnek, később visszatérnek. Úgy látszik, azok biznak benne, és szeretik.

FŐNT EGÉSZEN MÁS

Hajt a kíváncsiság, bekeredek az egyikbe. Először csak attól félek, hogy nem engednek, mert „szektán” kívüli vagyok, de jobban megjedek, amikor azt mondják: tessék parancsolni! Főlnézek az égre, most látom először igazán, hogy milyen magas. Tempomtoronyban már jártam, kisebbben is, nagyobbban is, de annál főlőbb még nem. Főlöttem már jár egy ismerős, a Góbéval, nézem, nem pottyán le. Pedig szél akkora van a földön is, hogy a biciklit dűlőúton is elhajtáná. A fejünk fölé tartott pörgő műszer majdnem harminc kilométeresnek mondja. Olyan dobálódzó szél. Eddig ezt se figyeltem különösebben. Szél, szél. Van erősebb is, gyöngébb is, csak álló szél nincsen — ennyi volt szélbeli tudományom.

Hátizsáknak rámadják az

ejtőernyőt, kantárszárát át-bújtatják a lábam között, a végét valahol a nyakam körül beakasztják a helyére. Lehet, hogy ettől bátorsága támad sokaknak, de nekem nem. Inkább fogat húzatnék, pedig nem fáj. Mindegy, én kértem, játsszuk végig.

Mondom a masinisztnak, miután bekötözték a gépbe, meg a plexikupolát is becsukták a fejünk fölött, hogy nem félek, ő meg azt mondja, hogy jól figyeljek, mert fenn vagyunk már a levegőben. Tényleg ott vagyunk. A motoros gép mögött úgy lóbalódzunk, mint a réten eregetett sárkány farka. Hol ide, hol oda.

Hanem lenézni irtózatosan szép. Azt észre sem vettem, hogy emelkedünk, csak azt látom, hogy a gabonátláblak is szépek, a szabadkai országút is, a mihálytelekiek főliásátrai szikrázva ragyognak, az meg ott a Tisza. De picit! A vontató repülő pedig már le is szállt egy másikért. És most miért halványodik el a világ? Mert ezer méter fölött járunk. A felhőkben? Ott valahol, vigasztal a hátsó ülésről dr. Máthé Jenő. Mit tehet ilyenkor a leginkább földönjáráshoz szokott ember? Megkérdezi, mibe lehet itt megkapaszkodni, de nagyon hamar. Kapaszkodni ugyan nem lehet, mert nincs mibe, meg főlősleges is, hiszen be vagyunk kötözve, viszont nagyon ügyes kis terméket fogtunk itt a város fölött, azt lovagoljuk. Mi az a termék? Boszorkányszél. Most körözünk, mint a golya. Az ott Tarján. Nem tudom, lakni milyen, de innen a magasból gyönyörű.

Az egész Szeged olyan, mint egy makett. Olyan makett, amelyiken minden a helyén van pontosan. Már csak a játkovonat hiányzik belőle. Ott van az is, most kanyarodik Dorozsma felől.

Bele- ringatózik az ember abba a nézőpontba, hogy olyan alattunk az egész világ, mint valami apró kis játékszer, de egy kiadós szállókész eszembe juttatja: lehet, hogy mégis mi vagyunk a játékszer. Időnkben futja, kérdezzem tehát, hogyan van az, hogy vég- eredményben a szél hajt minket, és ha szembefordulunk vele, akkor is hagyja. Zúg, dübörög a golya falán, de hagyja. Itt megint megcsédülök, mert hallom, hogy visszaállunk a rendes utazósebességre. Mennyire? Hatvanra. És eddig mennyivel mentünk? Száz hússzal. Egészen okos kis gép, ha ilyen is tud. Motorja semmi,

csak két kinyújtózott szárnya, mégsem merem megkérdezni, milyen magasan járunk. Mintha állnánk. Csak a botkormány billegésén látom, hogy a pilóta kihagyás nélkül dolgozik mögöttem. Ő a motor. Ezzi a szelet, a magasságot, a sebességet, azt is meglátja, hová van kifizetve ponyvából a nagy T betű. Annak a bal szárnya mellé kell lecsatlakozunk. Le is szállunk, meg is állunk, éppen ott, ahol kell. Vannak még csodák!

Mindenkit megkérdezek, akit lent találok. Van itt mindenféle ember. A tizenhárom oktató között — nem babonásak a repülők — van víz- és gázszerező, üzemvezető, hegesztő, gépésztchnikus, az utasellátó igazgatója, tanárember — és ki tudja fejben megtartani mindegyiket.

A növendékek többnyire középiskolás diákok. Nem látszik nagyobb izgalom rajtuk induláskor, mintha verset kellene mondani. Selmeczi Judit a legfiatalabb köztük. Most lesz csak 16 éves. De mire azt betölti, már egyedül röptül.

— Miért jött repülőnek? — Anyukám is az volt, mi mást tehetnék?

FÉLELEM NÉLKÜL

Nem nyújt kezét, mert

csupa olaj. A csőröt szereli. Itt is úgy van, mint a lovászoknál. Mindig az csutakolja a lovat, aki nyergeli. Aki repülni akar, annak tudnia kell mindent. A traktort is a diákok vezetik föl, váltva, amelyik a kötelet húzhatja vissza.

Kérdezzem, félt-e először. Nem félt. Miért nem félt? Azt lehet tudni, hogy valaki miért fél, ha fél, de hogy miért nem, azt nem. Csak. Talán a hangulat hozza. Itt minden rendben és pontosan megy. Majdnem katonásan. A pontosság és a biztonság adja, hogy én ott fenn a levegőben, nagy szélben, az első körben nyugodtan elővehettem a tollat, füzetet, és írhattam, hogy kimondhatatlanul szép dolog a golyát utánózni. Aki ura, parancsolója, szelek hátán is, felhők fölött is biztos kezű kormányzója ennek a furcsa testű madárnak, a tanár, a hegesztő meg a többi, a szoktatórepülő di- megcsédülök, mert hallom, hogy visszaállunk a rendes utazósebességre. Mennyire? Hatvanra. És eddig mennyivel mentünk? Száz hússzal. Egészen okos kis gép, ha ilyen is tud. Motorja semmi,

H. D.